

Lawaetz (FP):

»Regeringen finder, at de allerede tagne og de kommende initiativer ikke kan stå alene, fordi man må erkende, at der er særlige problemer med hensyn til de ældre, som det er vanskeligt at få genbeskæftiget. Det er derfor nødvendigt at supplere foranstaltningerne i medfør af beskæftigelsesplanen med noget, der specielt retter sig mod de ældre, og dette »noget« er forslaget om en efterlønsordning, der giver ældre mulighed for at trække sig tilbage før pensionsalderen uden at skulle opleve en meget stor indtægtsnedgang«, siger arbejdsministeren i sin fremtællestale.

Det lyder smukt, men det er desværre den eneste ros, man kan give forslaget. Det er interessant at bemærke, at lovforslaget er et led i socialdemokratiets såkaldte beskæftigelsesplan, sidst bekræftet af ordføreren, fru Inge Fischer Møller. For vi kan vel hurtigt blive enige om, at det ikke skaffer én arbejdsplads mere, tværtimod. Der er jo ingen garanti for, at en ældre, erfaren arbejder erstattes med en ung og uerfaren. Dertil kommer, at det igen er en belastning for erhvervslivet, en ny omkostningsfordyrende faktor. Det er genialt, at arbejdsministeren placerer loven som en arbejdsmarkedspolitisk sag. Selv om man i de første 3 år kalkulerer med en udgift på »kun«, som man udtrykker det, henholdsvis 345 mill. kr., 540 mill. kr. og 630 mill. kr., er det dog en fordyrelse, som erhvervslivet absolut intet får for. Altså den stik modsatte virkning af at skaffe flere arbejdspladser.

At skaffe flere produktive arbejdspladser har regeringen tilsyneladende opgivet. Men får man på denne snedige facon »bugseret« efter beregningerne henholdsvis 17.000, 22.000 og 27.000 personer ud af arbejdsmarkedet i de næste 3 år, så vil vi givetvis komme til at høre fra den samme talerstol om nogle år, at regeringen ved sin dygtighed har nedsat arbejdsledigheden med disse tal. De er bugseret ud til højre. Det har intet med arbejdsmarkedspolitik at gøre. Det er efter vor opfattelse en ren, camoufleret sociallovgivning, enten man kan lide det eller ej.

Og det er værre end det. Det er en så ud-talt diskriminering af alle andre pensionister, førtidspensionerede, invalidepensionister og folkepensionister – en befolkningsgruppe på

i alt 800.000, der skal leve videre med en elendig pension, medens folk, der blot har arbejdet i 26 uger inden for de sidste 4 år, kan komme ind under denne nye, fine betegnelse »efterlønnede« med en årspension de første 2½ år på 70.425 kr. Og tænk engang på hr. og fru Efterløn! De kan være så heldige tilsammen at have 140.850 kr. Sammenlign det med almindelige pensionister!

Men hvad med alle de friske, der gerne vil arbejde, efter at de er fyldt 60 år? Ordningen er frivillig, hedder det. Men mange, der er fyldt 60 år, vil blive stillet i en helt umenneskelig situation med dårlig samvittighed over for de unge. Disse ældre vil i stor stil blive frosset ud. Her er jeg bange for at frihed, lighed og broderskab vil slippe op. Navnligheds og broderskab er det småt med i loven, for det er kun folk, der i mindst 5 år har været medlem af en a-kasse, der kan benytte ordningen. Det betyder oversat til almindeligt sprog, at man skal være medlem af en fagforening; altså en ny hjælp til LOs krav om organisationstvang. Hvem husker ikke den triste sag om den kvindelige sygemedhjælper i Nyborg, der blev afskediget, fordi hun kun ville være medlem af en a-kasse og ikke af en fagforening, fordi hun var imod at være tvangsindlagt til at støtte Aktuelt og anden socialistisk propaganda, som hun aldeles ikke sympatiserede med? Hvad med den nedslidte lille købmand eller pølsemanden og hans kone – de kommer godt nok med i løbet af en årrække – men hvad med dem, hvorfor skal de udelukkes?

Fremskridtspartiet vil ikke være med til at favorisere én befolkningsgruppe på bekostning af en anden. Fremskridtspartiet vil ikke være med til at påføre erhvervslivet nye byrder, som i det lange løb kun bliver til skade for de arbejdere, som vi gerne vil være med til at hjælpe. Vi er i øvrigt helt uforstående over for, at lovforslaget ikke bliver behandlet sammen med den bebudede pensionsreform, hvor det vitterlig hører hjemme.

Hvad angår lovforslag nr. L 226 om beskæftigelsesforanstaltninger for langtidsledige – så vidt muligt under 60 år, da man jo har bugseret dem over 60 år ud til siden på efterløn – fremsatte fremskridtspartiet 8. september 1975 et lovforslag om midlertidige omskolingsbidrag for langtidsarbejdsløse. Lovforslaget gik i sin enkelhed ud på, at arbejdsgiveren fik et statstilskud på 15 kr. i timen i